

Arrest

nr. 68 809 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 11 december 2009 dient verzoeker, van Russische nationaliteit, samen met zijn zoon M.K. (...), een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeens origine te zijn. U woont in Grozny in Tsjetsjenië. U heeft één zoon M. K. (...) (O.V.(...)). In 1991 gaat u van uw werk naar huis. Onderweg botst u op medestanders van Dudayev. Als Tsjetsjeens patriot laat u door hen een stempel in uw paspoort van de Sovjetunie zetten. Die stempel

duidt op uw Tsjetsjeense afkomst. Hoewel het paspoort kort daarna niet meer geldig is, heeft u sindsdien nooit een ander paspoort gehad. U bent het Sovjetpaspoort nooit gaan inruilen voor een paspoort van de Russische Federatie omdat u vreest dat de autoriteiten er u wegens de stempel van zullen beschuldigen een rebel te zijn. Daarmee heeft u echter nooit iets mee te maken gehad. In 1993 scheidt u van uw vrouw A. U.(...). Vanaf dan woont u alleen met uw zoon.

In 2005 verlaat u Tsjetsjenië samen met uw zoon. Met de wagen gaan jullie naar Oekraïne waar jullie zich in het dorp Boyarka vestigen, vlakbij Kiev. Daar blijven jullie bijna vijf jaar illegaal. Zonder problemen ondervonden te hebben, verlaten jullie eind 2009 Oekraïne. De reden voor uw vertrek uit Oekraïne lag in het feit dat u meende dat u geen verblijfsdocumenten zou krijgen en dat men er moeilijk werk kan vinden. Met een personenauto rijden jullie naar België waar jullie op 11 december 2009 toekomen en asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel paspoort van de Sovjetunie, uw origineel Russisch werkboekje en uw originele scheidingsakte.”

Op dezelfde dag wordt een gelijkaardige beslissing genomen in hoofde van verzoekers zoon.

Het beroep van verzoekers zoon tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 74 888.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Als u zou terugkeren naar uw land, verklaart u te verdwijnen of gedood te worden door de politie en overheidsdiensten van Tsjetsjenië omwille van een stempel die in 1991 in uw oud Sovjetuniepaspoot werd geplaatst en die aangeeft dat u een Tsjetsjeense staatsburger bent (CGVS p. 4).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt echter fundamenteel ondermijnd door uw onaannemelijke verklaringen over uw paspoort en uw gevolgde reisroute. Zo verklaart u dat uw oud Sovjetuniepaspoot dat u neerlegt niet meer geldig is ‘sinds misschien een jaar of 20 al, of misschien nog langer’, dat u sindsdien geen ander paspoort gebruikte en dat alles eigenlijk illegaal was (CGVS p. 5). U verklaart ook dat u wel de melding kreeg dat u een nieuw paspoort (van de Russische Federatie) moest ophalen, maar dat dat niet officieel was en dat u dat hoorde van de bureu. U verklaart hieromtrent niet meer precies te weten wanneer dat was, u verklaart ‘het was na de eerste oorlog, toen de tweede uitbrak. Het werkt bij ons niet zoals in Europa, je krijgt geen officiële melding’. U verklaart zo’n paspoort niet opgehaald te hebben wegens de stempel die in uw oud paspoort stond (CGVS p. 6). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat in de Russische Federatie een identificatieplicht bestaat en dat iedereen ouder dan 14 jaar zich te allen tijde dient te kunnen legitimeren aan de hand van een binnenlands paspoort, een militaire kaart, een rijbewijs of elke andere identiteitskaart waar zowel een foto als de naam van de houder op vermeld staan en tevens informatie wordt gegeven over deze persoon. Uit de informatie blijkt ook dat de Russische regering in juli 1997 besloot alle nog in omloop zijnde Sovjet binnenlandse paspoorten voor 1 januari 2004 te vervangen door nieuwe Russische binnenlandse paspoorten. Daarnaast verklaart u met uw ongeldige Sovjetuniepaspoot Tsjetsjenië verlaten te hebben en illegaal naar Oekraïne en later naar België gereisd te hebben. U verklaart niet te weten welke documenten gebruikt werden toen u met de auto van Oekraïne naar België reed, niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang, niet te weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken heeft, op geen enkel moment identiteitscontrole gehad te hebben en geen praktische afspraken gemaakt te hebben met de chauffeur voor het geval u wel controle zou krijgen (CGVS p. 7 & p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet met welke reisdocumenten u het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben, dat u onderweg

geen identiteitscontrole zou gehad hebben, dat u niets gemerkt zou hebben van een grensovergang en dat u geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel ontdekt zou zijn geweest.

Op basis van bovenstaande elementen ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kunnen er bezwaarlijk elementen gevonden worden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste is de situatie in Tsjetsjenië immers drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede verklaart u meermaals expliciet geen problemen ondervonden te hebben omdat u het niet eens bent met het Russisch beleid in Tsjetsjenië of als gevolg van de stempel in uw oud Sovjetuniepaspoort (CGVS p. 11-12). Bovendien is uw antwoord op de vraag waarom precies u problemen zou krijgen door die stempel ontoereikend. U antwoordt: 'misschien. Misschien hadden nog andere mensen problemen daardoor, maar ik zou niet weten wat ze overkwam'. Als u gevraagd wordt of u weet heeft van mensen die omwille van die stempel in dat oud paspoort problemen hadden, antwoordt u 'op dit moment ken ik zulke mensen niet. Misschien zijn ze gevlucht of...' en onmiddellijk daarna 'nee. Ik heb wel gehoord dat mensen gefolterd werden' (CGVS p. 12). Deze plotse wijziging in uw antwoord is niet geloofwaardig. Hierdoor bestaan er in uw hoofde onvoldoende zwaarwichtige elementen die als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Ten derde verklaart u reeds in 2005 met uw zoon weggevlucht te zijn uit Tsjetsjenië naar het dorp Boyarka in Oekraïne waar jullie viereneenhalf jaar illegaal woonden (CGVS p. 7-10). U verklaart ook geen enkel probleem gehad te hebben in Oekraïne behalve jullie illegale status en dat u in dat land gaan asiel heeft aangevraagd voor de problemen in uw eigen land (CGVS p. 14). Als reden hiervoor verklaart u dat u illegaal was in Oekraïne. Als erop gewezen wordt dat u ook in België illegaal toegekomen bent en hier wel asiel aanvraagt, antwoordt u 'omdat men hier een vluchtelingenprogramma heeft qua asielzoekers en daar niet'. Als u erop gewezen wordt dat Oekraïne de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft, verklaart u dat u daar niet van gehoord heeft, maar van België wel. Als u gevraagd wordt waarom u pas vier jaar na uw vertrek uit Tsjetsjenië asiel aanvraagt, antwoordt u 'het is mij niet gelukt om dat meteen te doen. Je weet maar nooit wat je zal overkomen als je dat zelf ervaren hebt' (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de gelegenheid om internationale bescherming te zoeken tegen uw problemen (in casu: in 2005 bij uw aankomst in Oekraïne) onmiddellijk grijpt en daar geen vijf jaar mee wacht in een derde land (in casu: 2009 in België).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard

dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw paspoort van de Sovjetunie, uw werkboekje en uw scheidingsakte bevatten louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw zoon M. K.(...) (O.V. (...)), die zich voor zijn asielaanvraag beroept op uw problemen, door het Commissariaat-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringverplichting, met name artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot zijn gegronde vrees voor vervolging en het reële risico op ernstige schade. Verzoeker –die erop wijst dat zijn identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie niet worden betwist- is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal, zo stelt hij, geeft in de bestreden beslissing enerzijds aan dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft, dat er zich nog diverse mensenrechtenschendingen voordoen en dat er nog gevechtshandelingen zijn in het meer bergachtige gebied in het zuiden van Tsjetsjenië, doch weigert hem anderzijds de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat het lijkt alsof de Russische en pro-Russische autoriteiten geen enkele vorm van geweld gebruiken in hun jacht op rebellen en vermeende strijders. Verzoeker onderstreept dat hij omwille van de stempel in zijn Sovjetpaspoort zal worden gekenmerkt als vermeende rebel en houdt voor dat een Tsjetsjeen onvrijwillig en toevallig in het vizier kan komen van deze autoriteiten en dit zowel binnen Tsjetsjenië als binnen de Russische Federatie. Dit ontkennen, zo stelt hij, zou een flagrante ontkenning zijn van de realiteit. Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing louter beperkt tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover hij beschikt en zonder deze toe te passen op verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker stelt tenslotte dat met de bewijslast van de vervolgingsvrees of het reële risico ten aanzien van een kandidaat-vluchteling zeer omzichtig dient te worden omgesprongen en dat deze niet te streng mag worden geïnterpreteerd. Dienaangaande verwijst hij naar de bewijsproblematiek zoals uiteengezet door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) in “Guide des Procédure et Critères”.

2.3. In bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenis van de mensenrechtenorganisatie Mémorial van 15 januari 2010 met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, in het licht van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus omdat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd. Hoewel wordt geduid op het nog complexe karakter van de situatie aldaar en de

verwerende partij eveneens melding maakt van verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen, wordt immers aangegeven dat deze schendingen divers van aard zijn, een gericht karakter hebben en Tsjetsjenen er in de meeste gevallen de verantwoordelijkheid voor zouden dragen. Deze beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt steun in de documenten *“Subject related Briefing ‘Russische Federatie/Tsjetsjenië’: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 en een *“Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”* van 2 april 2010 die aan het administratief dossier werden toegevoegd (administratief dossier, landeninformatie, stukken 1 en 2).

2.6.2. Het komt aan verzoeker toe dit uitgangspunt, zoals gehanteerd in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

2.6.3. Verzoeker brengt in bijlage bij zijn verzoekschrift een getuigenis aan van de mensenrechtenorganisatie Mémorial van 15 januari 2010 met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie, volgens dewelke Tsjetsjeense onderdanen niet veilig zijn in de Russische Federatie, aldaar daadwerkelijk risico lopen op vervolging en schade en het niet aanvaardbaar is om Tsjetsjeense onderdanen naar hun land van herkomst terug te sturen.

2.6.4. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de commissaris-generaal de Tsjetsjeense origine en de Tsjetsjeense herkomst van verzoeker heeft beoordeeld in het licht van de hem ter beschikking gestelde, uitgebreide en gedetailleerde landeninformatie met betrekking tot Tsjetsjenië, zoals hierboven reeds aangehaald. Deze informatie is inhoudelijk gesteund op talloze objectieve en gezaghebbende bronnen, zoals - onder meer - de mensenrechtenorganisatie Mémorial, naar wiens getuigenis verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift. Dienvolgens kan worden uitgegaan van de objectiviteit van de in deze informatie opgenomen standpunten, tot het tegendeel is aangetoond. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden als zou de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing louter op veronderstellingen hebben gesteund. In zoverre verzoeker tracht de informatie van het dossier te ontcrachten door de door hem bijgebrachte getuigenis, dient erop gewezen dat deze dateert van 15 januari 2010, terwijl de informatie van de commissaris-generaal dateert van maart en april 2010 en aldus recenter is en dus alleen ook om die reden geschikt is om de actuele situatie te beoordelen. Verzoekers argument in het verzoekschrift dat *“een Tsjetsjeen uiteraard onvrijwillig en toevallig in het vizier (kan) komen van deze autoriteiten zowel binnen Tsjetsjenië als binnen de Russische Federatie”*, is verder niet meer dan een blote bewering die evenmin soelaas kan brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat, hoewel de situatie er nog complex is en er nog verscheidene problemen op het vlak van mensenrechtenschendingen zijn, de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, niet weerlegt.

2.7.1. Dienvolgens dient verzoeker zijn persoonlijke en gegronde vrees blijkens zijn individueel asielrelaas aannemelijk te maken. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

2.7.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.3. In de bestreden beslissing –geciteerd onder punt 2.1- wordt omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker beperkt zich in het kader van zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn asielrelaas, hetgeen uiteraard niet van aard is om de bevindingen van de verwerende partij te ontkrachten. Naast de elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker meermaals expliciet heeft verklaard geen problemen te hebben ondervonden wegens zijn antipathie voor het Russische beleid in Tsjetsjenië of als gevolg van de stempel in zijn oude sovjetpaspoort, en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds in 2005 is weggevlucht uit Tsjetsjenië met zijn zoon, viereneenhalf jaar illegaal in Oekraïne heeft gewoond, verklaart geen enkel probleem te hebben gekend in Oekraïne, doch vijf jaar heeft gewacht, met name tot 2009 bij aankomst in België, om asiel aan te vragen, wat afbreuk doet aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees.

2.7.4. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat *“(het) lijkt alsof de Russische en pro-Russische autoriteiten geen enkele vorm van geweld gebruiken in hun jacht op rebellen en vermeende strijders”*. Uit de niet-weerlegde motieven van de bestreden beslissing volgt evenwel dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de autoriteiten in zijn land van herkomst wordt beschouwd als een rebel of strijder en om die reden werkelijk wordt bedreigd of vervolgd. De stelling van verzoeker dat omzichtig moet worden omgesprongen met de vraag naar bewijselementen in zijn hoofde is, in acht genomen wat voorafgaat, niet dienstig om daar anders over te oordelen.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven die alle steun vinden in het administratief dossier, tot de conclusie is kunnen komen dat verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

2.9. Hoewel het door de formulering van zijn verzoekschrift niet bepaald duidelijk is wat verzoekers verzuchtingen zijn op het vlak van subsidiaire bescherming, staat vast dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft, de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen staven dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire bescherming en moet aldus aantonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185 993). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken, zoals hoger uiteengezet, waardoor hij zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet niet uiteen waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dienvolgens kan hem de subsidiaire beschermingsstatus evenmin worden toegekend.

2.10. In zoverre verzoeker eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de verplichting aan de commissaris-generaal oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de documenten *“Subject related Briefing ‘Russische Federatie/Tsjetsjenië’: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 en *“algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”* van 2 april 2010, (administratief dossier, landeninformatie, stukken 1 en 2) en het gehoorverslag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een gehoor op 26 mei 2011, dat hij tijdens dit gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dat het gehoor plaatsvond in het bijzijn van verzoekers raadsman en met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.11. Verzoeker voert geen gegrond middel aan. Er is geen reden om de bestreden beslissing te hervormen. Waar verzoeker *in fine* in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS